

Hard boven hart

**Champ
d'Action
serveert geen
muziektheater,
maar een
gepimpt
concert**

GEERT VAN DER SPEETEN

Muziektheater (**)

Hrzschrz

Champ d'Action. Gezien op het Klarafestival, AB Brussel 17/3. Nog 20>2:
in De Singel Antwerpen, 23/5 Vooruit Gent

Voor zijn tweede 'opéra de trash' vroeg Serge Verstockt zich af wat ware liefde zou kunnen zijn in onze tijd. Hij inspireerde zich daarvoor op de Hikikomori, Japanse jongeren die zich opsluiten in een eigen virtuele wereld. Ook hun liefdesleven speelt zich op het internet af. Eeuwig ondergedompeld zijn in een wereld van avatars en 3D-porno, verbonden in eenzaamheid: wordt dat ons lot?

Hrzschrz begint alvast fors, met slagwerk dat vanop afstand aangestuurd wordt. Zoveel *beats per minute* kan een hartslag niet verdragen. Echte klanken botsen op de scène met virtuele: modems knetteren vrolijk hun bekende tjirpende refrein, elk op hun eigen toonhoogte. We zijn online!

Die prelude slaat al gauw om naar grote emoties en flikkerende filmbeelden. *Hrzschrz* zit geklemd tussen extremen: pijn tegen extase, verheving versus een verlangen naar puurheid.

Dat vind je ook in de stemmen. Contratenor Jonathan De Ceuster neemt de intiemste momenten voor zijn rekening, met onder meer een kale bewerking van een lied van Schubert. Maar naast hem klinken zangstemmen vervormd, en er wandelt geregeld een megafoonfanfare door de zaal. Zelfs de instrumenten – van een harp tot de stevig uithalende gitaar van Verstockt – gaan in de clinch.

Guido Belcanto is troubadour van dienst. Hij leest licht zwijmelend voor uit ridderverhalen, en wisselt zijn croonerstem in de finale af met loeiharde noise. De dubbele bodems die je daarbij zou verwachten zijn er helaas niet.

Hrzschrz brengt muzikanten bijeen uit diverse werelden, maar wat je hoort, blijft een patchwork aan stijlen dat de indruk wekt snel-snel in elkaar gestoken te zijn.

Dat ligt vooral aan de versplinterde vorm en aan de te lang uitgesponnen nummers. Champ d'Action serveert hier niet zozeer muziektheater, maar een gepimpt concert. Zo statisch is de sceneopstelling, zo geforceerd zijn ook de wissels tussen de nummers.

zo vaak in het rood, maar een klassiek ensemble met een allergie voor hokjesdenken hoeft zich daar blijkbaar niet veel van aan te trekken.

In *Hrzschrz* gaat het bij momenten hard tegen onzacht. Behalve over hartenpijn dreigt deze voorstelling dus ook over oorsuizingen te gaan.